

LBRIS | We know
books

Traducerea și publicarea acestei cărți
a fost sprijinită de

FILI - Finnish Literature Exchange

FILI
FINNISH LITERATURE EXCHANGE

Mörköreitti

Text: Tuutikki Tolonen

Ilustrații: Pasi Pitkänen

Copyright text © Tuutikki Tolonen, 2016

Copyright illustrations © Pasi Pitkänen, 2016

Copyright work © tekijät ja Kustannusosakeyhtiö Tammi, 2016

Original edition published by Tammi Publishers, 2016

Romanian edition published by agreement with Tuutikki Tolonen,
Pasi Pitkänen and Elina Ahlback Literary Agency, Helsinki, Finland.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TOLONEN, TUUTIKKI

Dădaca monstru [Text tipărit] / Tuutikki Tolonen ; il. de Pasi Pitkänen ;
trad. de Sigrîd Crasnean. - București : Univers, 2024

3 vol.

ISBN 978-973-34-1517-6

Vol. 2 : Calea monștrilor. - 2024. - ISBN 978-973-34-1654-8

I. Pitkänen, Pasi (il.)

II. Crasnean, Sigrîd (trad.)

821.511.111

© Editura Univers, 2024

Toate drepturile asupra acestei traduceri aparțin Editurii Univers.

www.edituraunivers.ro

Redactare Alina Hlinski

Corectură Cătălina Chiricheș

ISBN serie *Dădaca monstru* 978-973-34-1517-6

ISBN vol 2 *Calea monștrilor* 978-973-34-1654-8

Tuutikki Tolonen

DĂDACA MONSTRU

VOLUMUL 2

CALEA MONȘTRILOR

ILUSTRAȚII DE

Pasi Pitkänen

Traducere de
Sigrîd Crasnean

Editura Univers

Cuprins

1. O PASĂRE PĂMÂNTEANĂ SUB PĂMÂNT 7
2. PE MUȘUROIUL DE FURNICI 15
3. CINE E ÎN SPATELE MONȘTRILOR? 26
4. CERCETĂRILE LUI GABI, PARTEA ÎNTÂI 35
5. VINE CINEVA 40
6. FUNCȚIONEAZĂ HALATUL? 49
7. O LEGĂTURĂ CU SUPRAFAȚA 58
8. CERCETĂRILE LUI GABI, PARTEA A DOUA 66
9. O BAIE SURPRINZĂTOARE 73
10. INSTRUCȚIUNILE HALATULUI 87
11. GABI CERCETEAZĂ ȘI HILA SAPĂ 95
12. O ALEGERE PRIMEJDIOASĂ 106

13. HILA AVANSEAZĂ 121
14. A DOUA ÎNCERCARE 128
15. LUMINĂ PE PERETE 136
16. AFARĂ DIN A TREIA SALĂ 143
17. FOTOGRAFII ȘI ALTE TRIMITERI 156
18. CALEA MONȘTRILOR 166
19. LOCUITORII INSULEI MONȘTRILOR 176
20. DECIZII IMPORTANTE 198
21. PREGĂTIRI DE MUTARE 210
22. PROBLEME ÎN SPATELE TUFIȘULUI 216
23. MARELE SPIRIT DE LA SUPRAFAȚĂ 226
24. HILA STĂ DE VORBĂ CU CINEVA
NEAȘTEPTAT 246
25. FUGA 258
26. O SĂPTĂMÂNĂ MAI TÂRZIU 276

*Capitolul I***O pasăre pământeană
sub pământ**

Ce trebuie să faci dacă vrei să găsești un monstru sub pământ?

Mimi nu era sigură. Miji ochii și scrută tunelul întunecat și căptușit cu mușchi. Nici urmă de Grah. Nici urmă de capul lui ciufulit, de ochii lui sălbatici, galbeni ca niște mingi de tenis, de blana lui încălțită ce mirosea a pivniță. Monstrul pur și simplu o ștersese.

De ce nu o așteptase pe Mimi? Oare nu observase că Mimi îl urmărea în subteran? Era straniu.

Mimi mângâie buzunarul halatului de baie albastru de pe ea și șopti:

— Hei. Ești treaz? Răspunde-mi. Spune ceva.

Halatul nu răspunse. Nu mai scosese niciun cuvânt de când venise aici cu Mimi. Mimi era aproape sigură că doar făcea nazuri.

Dar oare unde era Paznicul? Mimi voise să bată la ușa lui și să-l zorească, însă aceasta dispăruse de îndată ce Paznicul o închisese. Pur și simplu nu mai exista. Mușchiul acoperea totul, ușa era una cu peretele. Foarte ciudat. Și totuși, cu doar câteva clipe în urmă, Mimi șezuse pe podeaua peșterii micuțe și comode a Paznicului, sorbind o fiertură amară de rădăcini. Zâmbind, creatura se foise de colo-colo prin mica sa locuință. Își strânsese lucrurile în niște săculeți de călătorie, pentru că îi promisese lui Mimi să o însoțească la monștri. Mimi nu știa ce era de fapt ființa aceasta. De bună seamă nu era om, dar nici monstru. Arăta ca un uriaș prietenos, înveșmântat în propriile-i plete ca într-o mantie lungă. Doar degetele goale verzi-maronii de la picioare i se zăreau de sub haina din păr în timp ce pășea.

— În curând totul e pregătit, în curând plecăm, spusese Paznicul ca pentru sine.

Stinsese focul din șemineu și suflase în lumânări. Trebuie să fi suflat din greșeală și în ultima lumânare, deoarece peștera se cufundase brusc într-un întuneric deplin.

— Rădăcinile Doamnei, șoptise Paznicul mirat. Am să te duc pe coridor ca să poți vedea. Pământenii nu pot să vadă fără lumină, nu-i așa?

Mimi auzise pașii ușori ai creaturii apropiindu-se de ea, apoi simțise cum o apucă de umăr.

— Haide, ciocârlie, îți arăt eu calea.

Mimi nu avusese încotro, așa că lăsase jos castronul cu fiertura de rădăcini și îl urmăse pe Paznic prin peștera neagră ca smoala până la o ușă. Creatura deschisese ușa și o împinsese ușurel pe Mimi în coridor.

— Aici e lumină. Așteaptă-mă aici, fix aici, să nu te pierzi! Revin într-o clipită. Nu te atinge de luminițele de pe perete, mușcă.

Mimi aruncase speriată o privire la luminițele de pe pereții acoperiți de mușchi. Se stingeau și se aprindeau

la loc, parcă respirau. Paznicul dăduse din cap în semn de avertizare.

— Nu te apropia de ele, greierașule. Au niște colți înfiorători, usturători ca focul. Și oriunde te mușcă, locul începe să strălucească. Bun, așteaptă-mă aici, mă întorc numaidecât.

Apoi ușa peșterii se trântise în fața lui Mimi și creatura dispăruse. Aici se găsea Mimi acum, singură într-un tunel întunecat, cu luminițe mușcătoare în mușchiul de pe pereți. Sau, mai degrabă, singură cu halatul ei de baie, care nu mai zicea nimic.

— Halatule, iuhuu, șopti Mimi.

Își vârî mâna în buzunarul halatului și continuă:

— Am câteva întrebări foarte importante pentru tine, mă auzi?

Tăcere.

— Știi că mă auzi, tontule! Bun, ce crezi, și-a dat Grah seama că am venit? Știe că sunt aici, nu-i așa?

Halatul nu răspunse. Mimi continuă:

— Dacă n-a observat, acum cred că-mi simte mirosul oricum, nu? Doar monștrii au simțul mirosului foarte dezvoltat, nu-i așa?

Halatul de baie nu zise nimic.

— Dar unde tot zăbovește? De ce n-a venit deja după mine? Întrebă Mimi.

Niciun răspuns. Mimi scoase un oftat.

— Nu fi nedrept. E foarte important, pricepi?

Halatul tăcea în continuare.

— Uneori ești chiar prost!

Niciun răspuns.

— Măcar spune-mi când vine Paznicul acela? Și oare e cale lungă până la monștri? pufni Mimi.

Niciun zgomot în tunel. Halatul nu răspunse.

— Foarte, foarte nedrept, bombăni Mimi. Tu însuși mi-ai spus să plec. Și acum iată-ne aici. Ești foarte nedrept.

Mimi nu mai zise nimic apoi. Dintr-odată, se deschise o ușă în perete.

— Iată-te, copil pământean, spuse creatura cu blândețe.

— Bineînțeles, răspunse Mimi.

— Foarte bine. Acum totul e pregătit. Imediat por-nim. Ia uite ce ți-am adus.

Paznicul ținea ceva pufos în brațe.

— E un cățeluș? Întrebă Mimi surprinsă.

— Poftim? Nu, sunt straietele tale de călătorie, zise creatura. Poftim, desfă.

Mimi apucă grămăjoara pufoasă și o desfăcu în poală.

— Arată ca o față de pernă, spuse ea și mângâie stratul gros de mușchi de pe haină, care era mătăsoasă și rece la pipăit.

— Nu e o față de pernă, este o veritabilă deghizare. Foarte puțini mai au așa ceva! Nu te va bănuși nimeni îmbrăcată astfel, îi explică Paznicul cu satisfacție.

— De ce să mă bănuiescă? întrebă Mimi.

— Că vii de la suprafață, greierașule, zise creatura cu răbdare. Poți dormi înăuntrul hainei, te poți ascunde în ea la nevoie. Îmbracă-te odată!

— Sunt îmbrăcată deja, zise Mimi cu reticență. O să-mi fie cald dacă port prea multe haine pe mine.

Creatura măsură din priviri halatul ponosit al lui Mimi.

— Poate că ți-ai putea da jos halatul acela albastru?

Mimi se arată surprinsă. Chiar așa! Nu-i trecuse prin minte. Putea într-adevăr să dezbrace halatul de baie. Poate că ar trebui să-l sperie nițel, să-și vină în fire odată.

— Bună idee, zise Mimi. O să-mi dau jos halatul ăsta de baie și-o să-l las aici. Sigur, asta dacă nu cumva îmi răspunde acum.

— Cum adică să-ți răspundă? întrebă Paznicul.

— Nu se știe, spuse Mimi.

Îi întinse înapoi creaturii haina de camuflaj. Mimi desfăcu halatul încet, iar acesta căzu și se revărsă precum un miriapod albastru pe podeaua tunelului. Mimi îl privi aspru și zise:

— Hai, încă mai ai timp. Doar un cuvântel, mă auzi?

— Nu pricep, zise Paznicul.

— Nici eu, pufni Mimi. Îmi dai, te rog, rochia aceea pufoasă? O s-o probez acum.

Paznicul îi dădu înapoi deghizarea. Mimi o învârti și găsi deschizătura pe care să intre. Era ca și cum haina

însăși o ajuta să se îmbrace. Măinile își găsiră singure locul, la fel și capul. Rochia se simțea ușoară și vaporosă și cădea confortabil. Era ca o îmbrățișare caldă. Mimi arăta ca o pernă pe canapea cu cap, brațe și picioare.

Paznicul dădu mulțumit din cap.

— Ești pregătită. Acum o voi duce pe copila pământeană la monștri, după cum am făgăduit.

Mimi nu răspunse. Se holbă la halatul ei de baie. Era aproape sigură că măcar acum se va ridica și se va comporta așa cum se cade, însă grămada albastră din coridorul întunecat zăcea nemișcată, lipsită de viață.

— Ei bine, pornim? întrebă creatura. Vrei să-ți iei halatul albastru cu tine?

— Nu-l iau. Poate să meargă și de unul singur, răspunse Mimi hotărâtă.

— De unul singur? se miră Paznicul. Hainele de la suprafață pot merge singure?

— Atunci când se întâmplă să poftescă, răspunse Mimi.

Creatura păru confuză.

— Așa ceva, măi, să fie. Foarte bine, murmură Paznicul. Așadar, purcedem? Haina ta vine și ea dacă poftește. Iar când mergi, distanța se scurtează, așa spun eu.

Mimi încă nu se urnea.

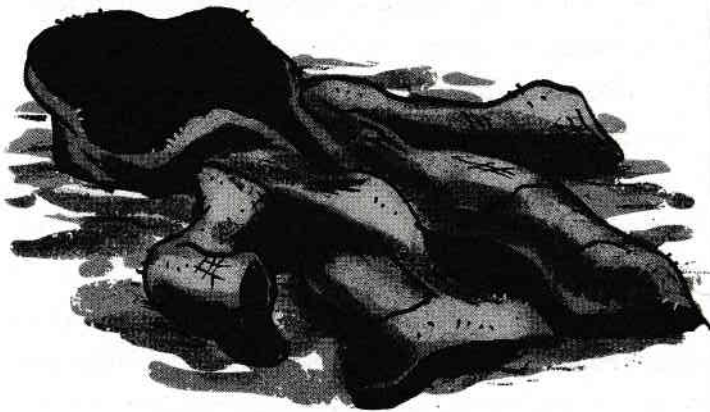
— Nu pornim odată? stăruie creatura. Cred c-ar fi bine să plecăm acum.

— Hai să mergem, spuse Mimi.

Părea oarecum tristă. Paznicul încuviință.

— Foarte bine. Pe aici, ciocârlie.

Se întoarse și, cu pletele fluturând, porni în tunelul întunecat. Mimi aruncă o ultimă privire la halatul amuțit de pe jos. Se întoarse apoi și ea cu spatele și îl urmă pe Paznic în noua ei ținută pufoasă, fără să se mai uite înapoi.

Capitolul 2

Pe mușuroiul de furnici

— Au! Prea mulți țânțari! strigă Hila de durere și se plesni peste ceafă. Să mergem acasă, nu mai e nimic aici. Ușa monștrilor a dispărut, cheia e de negăsit, nici urmă de Mimi. Nu mai sunt decât țânțarii!

— În curând, șopti Gabi.

Se uită în jur la luminiș, la ferigi și la peretele de stâncă. Văzu un copac care se prăbușise lângă stâncă și rădăcinile sale imense, în spatele cărora se aflase ușa monștrilor cu o clipă în urmă. Acum dispăruse, nu se mai vedea nici urmă de vreo fisură în stâncă. Ar fi fost lesne să creadă că nu fusese decât un vis: monștrii alergând în lumina lunii pline, ușa din stâncă deschizându-se cu zgomot, șirul de monștri fugind înapoi acasă în subteran. Dar bineînțeles că fusese aievea. Acum monștrii nu mai erau. Da, iar Mimi dispăruse.

Gabi ținea un pix într-o mână și un caiet cu spirală în cealaltă. Pe prima pagină a caietului era scris cu grijă **Plan**, dar nimic altceva după aceea. Asta pentru că nu exista niciun plan. Abia începuse să se contureze în mintea lui Gabi. Nu se putea concentra din cauza plăvrăgelii și a grabei Hilei. Până atunci, Gabi nu-și dăduse seama cât de mult vorbea Hila. Acum, că Mimi dispăruse, era de-a dreptul evident. Era un miracol că Gabi reușise să-și ducă vreun gând până la capăt.

— Nu, acum! Hai să plecăm chiar acum! mârâi Hila dând întruna cu mâna după țânțari. Am căutat peste tot și n-am găsit nimic. Trebuie să-ți dai seama când să te

lași păgubaș și să încerci altceva. Pe lângă asta, mă mănâncă peste tot.

Am auzit odată că poți face febră dacă te înțepă destui țânțari. Nu se poate să mă îmbolnăvesc acum, am o tabără de fotbal săptămâna viitoare, înțelegeți?

Gabi oftă. Poate că Hila avea dreptate. Nu se mai afla nimeni în pădure în afară de Hila, Gabi și un milion de țânțari. Mă rog, poate că mai rățăceau câțiva voluntari care participaseră la marea căutare organizată de poliție. Căutaseră o creatură mare, neidentificată, dar desigur că nu găsiseră nimic, doar monștrii plecaseră, se făcuseră nevăzuți sub pământ laolaltă cu Mimi.

— În regulă. Să mergem acasă, spuse Gabi descurajat.

Porniră în tăcere, înaintând anevoios prin pădurea de ferigi, spre poteca din pădure.

— Poate că mama o să ne dea mai mult timp să o căutăm pe Mimi dacă o rugăm. O zi nu ajunge deloc, zise Gabi.

— N-aș crede. De ce a trebuit să le spui mamei și tatei că bănuim unde e Mimi? întrebă Hila.

Gabi ridică din umeri.

— Erau atât de îngrijorați. În plus, avem idee unde e Mimi. A fugit după monstru undeva în subteran, nu-i așa?

— Subteranul e un loc destul de mare, zise Hila.

Aruncă o privire spre molizii luxurianți de partea cealaltă a luminișului. Se foia cineva pe-acolo? Hila se uită